

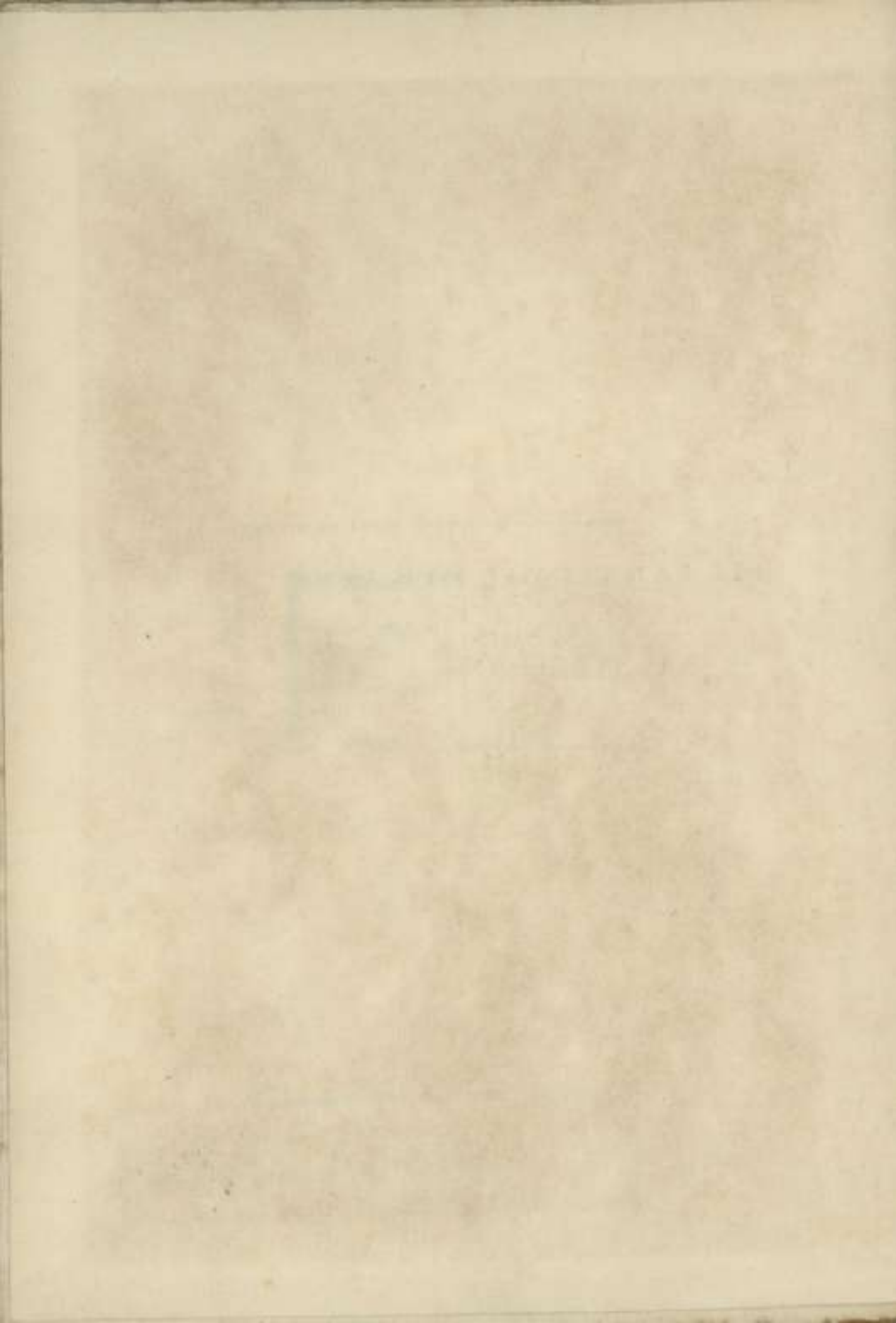

EX-LIBRIS BIBLIOTECA DE CATALUNYA

ELS FANALS DEL MEU SANT

RAMÓN BARGUÉS

JAUME AGELET I GARRIGA

ELS FANALS
DEL
MEU SANT

Haarlem, Joh. Emschede

MCMXXXV 1935

79 p.

*inclou index
(T. 61)*

VERBODEN TOEGANG

ELZEVANES

DEL

MEUSANT

JOH. ENSCHEDÉ EN ZONEN , HAARLEM , HOLLAND

Tenen en Leyda una Capella de sançt Jaume al carrer del Peu del Romeu: y es fama continuada de pares à fills, que lo sançt en aquest seu passatge posà alli. Y los minyons la nit de la festa del sançt, van ab llanternetes de paper ab llums: à las quals diuben sançt Jaumet en memoria de la predicació que lo Apostol feu en dita ciutat.

HIERONYM PUJADES, *Coronica Universal del Principat de Cathalunya.* — Barcelona, en casa de Hieronym Margarit. Any 1609. (Lib. IV, cap. VI).

CÀNTIRS DE TERRA

A L'HORTA

A l'horta se sent
un camí que passa
i un molí roent.

A pleret s'hi ajaça
la blavor del vent.

El verd viu de l'horta
bull com aigua al sol.

El fi reguerol
duu claror somorta.

Hi ha claps d'oliveres
amb blanc alenar,
i sol a les cres
picades de gra.

MARIA DEL ROSER

Ara, Maria del Roser,
amb un selló dessota el braç
per la llangor del vell carrer,
portes un pas
d'aigua, de sol.

Duus sota el braç
enyor, batec de fontinyol.

Brilla, damunt la teva testa,
un càntir groc,
color de foc
com una mata de ginesta.
Traspua i branda
mentre tu puges l'esglaió
del carreró.

El teu coll nu,
tivant, s'abranda
amb una viva morenor.

Ton càntir duu,
al broc, alfàbrega encar fresca,
i és ple de bresca
damunt el tou de cabell bru.

Tens a la galta
gotes de sol.
Puges encesa, puges alta,
amb remoreig de fontinyol.

Pel carreró assolellat
voleien, blanques, les cortines
i guspiregen les codines
amb el cantell tot atzurat.

I vas pujant, pel carré estret,
duent claror
de cantiret
i la frescor
del bru selló.

BOIRES

Boira per la plana estesa!
Penjolls d'ànima compresa
a les obertes brancades!
Ombres de vibrant nuesa
que corren entrellaçades,
talment ones d'oratjol.

Boires que, pel corriol,
van amagant les rengleres
d'oliveres
amb llur espessa volada.
Oh boira tota amarada
de les candors del matí!
Llana escumosa d'anyell
amb la flongesa del lli!

Oli blanc damunt mes celles!
Boira que poses rovell
d'enyor sobre les parpelles.

ELEGIA A LA MOLA FEIXUGA

Consirosa mola,
rodola
feixuga.
Vés aixafant,
mola,
l'oliva poruga,
i unta't de l'ardor
que porta escondida
dintre la pell closa,
entre la carn viva.

Consirosa
mola,
fes via,
rodola,
que l'oliva tendra
en acabâ el dia
serà molla cendra.

Un dens eixam d'estels escadussers
 amb un afany il·luminat camina.
 Un viu fulgor s'embulla pels rosers
 i fumejant abriva cada espina.
 Pels turons uns estels pasturadors
 donen lleus tremolors a la pineda
 i davallen amb grogues resplendors
 a cremar borrallons a l'àuria cleda.
 Aquesta nit hem abastat estels
 enyorosos a dins de l'ombra tova.
 Sentim que són amunt nostres arrels
 i que ara vetllen, vívids, els estels
 la solitud que en la foscô es renova.

H O R T

A trenc de dia l'hort és encès de rosers,
mes hom hi aspira encara solatge de penombra.
En espesses rengleres s'hi aixequen uns xiprers,
on la nit ha deixat una brillantor d'ombra.

Em tanco dintre l'hort amb tot l'eixam de roses,
quan se sent bategar dins l'ombra el fruit madur,
a l'hora matinal, tremolosa d'aloses
disperses dins el cant del cel novell i nu.

A l'hort s'hi aturen vius, balbucejants, els aires,
i es gronxen a les branques com uns fervents moixons.
Giravolten, arreu, tot just nades, les flaires
i remoreja el blau desfet d'ocultes fonts.

S'aguditza la ratlla de la blanca sendera
i una ombra trencadissa de l'alt fullatge hi cau.
Ingràvid, sobre l'hort, el cel de primavera
despenja, lentament, uns flocs humits de blau.

R U S C

Un dens brunzir, com vent tancat,
roda pel rusc i s'hi regira
incessantment, meravellat
de sentí el frec d'una guspira
en la pregonia obscuritat.

CAPITOL I TEULADES

Els teulats verds de cel,
blancs de sol,
acotats,
mes a punt
de fremir,
de lliscar.

Els teulats
esquerdats
per columnes de fum
musical.

Vers el sòl
decantats,
els teulats,
vessen cel
i vols d'aus.

FALZIES

Falziez rabents
per la pista blava,
que descabdelleu
la troca vivent
del cloquer, a l'alba.
Perseguiu, pel cel,
xiscladores, altes,
les molles vibrants
del pa blau de l'aire.
La vostra negror
llarga i fina, sagna.
Porteu pes de cor
dessota de l'ala.

CAPVESPRE A LA VINYA

Al capvespre, a la vall, la vinya és grana
amb ceps de marbre i amb els pàmpols erts.
La remor dels ocells es torna blana.
Caminen per la vinya els aires verds.

El primê estel, obert d'ales, s'acosta.
Davalla el cel amb un obscur ruixim,
i creix dintre l'ardència de la posta
la grogor corgelada del raïm.

El viarany que la vinya travessa
té frescor viva d'un camí de font.
Rosega els pàmpols la blavor que cessa.
Es decanten els ceps, nimbats de son.

Els darrers carros, tots roents d'abelles,
cantant crepuscles i raïms collits,
travessen, saldrocant, terres vermelles.
Al cel hi ha pàmpols de vinyars marcits.

A Mol harmonia fosca la vesprada
i, fina, roda amb aspes de llangor.
A la vinya de posta embolcallada
madura, gota a gota, la claror.

LA MEUCA *)

Vibra, tèrbola, la Meuca.
El seus sons de llum i sang
escalfen els vidres tendres
i davallen murs avall.

Colpeix portes i finestres
el boiram desconhortat.
La Meuca, com una ocella,
esmola el seu bec picant
als meus polsos neguitosos.
Els seus ressons, afilats,
es fonen dintre la cambra
a la flama dels miralls.

Ara, al llit, els llençols tenen
una lleu frescor de fang.

*) Campana de la Seu vella de Lleida que toca quan ha mort el bisbe o algun dels canonges.

EL LLUM DE GANXO

Al pastador,
a l'albada,
quan hi entra
una claror
mig vermella,
mig morada,
llum de ganxo,
amb la teva flama fina
daures, àvid,
la blancor
espessa de la farina.

A sol post
puges viu
del celler i del rebost.
Penjat a la biga tosca
fas claredat de raïm
i socarres el polsim
de la fosca.

A la sala
tens, oh llum,
tremolor tebi de nit;
fas un fum
de fruit cremat i endolcit;
poses toies
d'albor blana
a les parets entendrides;
a la mà de la germana
dónes fulgors beneïdes;
i t'abaixes
trèmul al fons de les caixes.

Entres, roig, a dins l'alcova
i deixes veure el llit pulcre
amb la gira
ben marcada,
com alçada
pedra blanca de sepulcre.

I quan, tard, ens adormim,
deixes, llum,
a damunt els nostres rostres
ta claredat de raïm.

ELS XIPRERS

Amb punxes de clau
els xiprers fervents
fan un camí blau,
ratllen els ponents,
esquerden els vents.

Vasos fins del llamp,
dols trèmuls del camp,
veus de la foscor.
Vénen de les nits;
duen, penedit,
una erta blavor.

Tiges dels estels,
alts xiprers, pels vels
de lluna cremats,
humits de les mels,
dels vespres gebrats.

Els xiprers dels horts
s'allarguen somorts;
són planys replegats,
bleixos de la nit
fins, coagulats:
ombres d'infinít.

NADAL

El pa de Nadal
és neu que fumeja.

Rera el finestral,
el jorn de Nadal,
de blancor fresseja.

Penetra molsut,
el fred, a l'estada.

És or remogut
la llar aflamada.

Revolen pausats
àngels d'àuries ales.

Hi ha nimbes glaçats,
de llum, a les sales.

Un rellotge es sent
caminâ, amatent,
amb la passa forta.

Hi ha una ànima absent
rera cada porta.

SETEMBRE VERMELL

Carrers vermells de setembre!
Tines vessant claredat!
Tarda daurada de brisa!
Portadores fumejants!
Sol que escalfa
olorós i fermentat!
Les cabelleres onegen
com els pàmpols verdejants.
Totes les portes obertes,
els carrers i els finestrals
tenen l'alenada forta
dels cups encesos del tard.

Hora de vinyes de rosa,
de vinyes guspirejants
i totes amorosides
en la dolçor de les valls.
Aturades, somnioses,
es desmaïen bategants.

Ara els raïms, entre els pàmpols,
són gotes de sol gemat.

CLARA SOLEDAT DE LA CAMBRA

Ni sol, ni vent:
només una remor de pensament
i el batec de la fosca.

Tan sols ones de nit
a la finestra tosca.

Només tot l'infinit
a la cambra tancat.
Tan sols aire corprès.
Només la soledat
amb el ble encès,
i un ruixim desolat
d'obscuritat.

CARRER A L'ALBA

Per les parets dels casals
baixa rou de campanades.

Les finestres, vacil·lants,
escumegen rossors càndides.

Pels esglaons dels teulats
rebota el cel de l'albada.

Ixen els primers infants:
s'amunteguen com les aures.

Duu el matí cresta de gall,
vermellenca, redreçada.

El carrer fa olor de fonts
i de pedres desvetllades.

S'obren les portes amb veus,
imprecises, de mans balbes.

Passen carros degotant
tenebra espessa d'estable.

MISSA MAJOR

Les noies clares, dretes,
envoltades de ciris il·lusoris;
sura l'encens damunt llurs fronts marmoris.
Els sants duen corones d'orenetes.

Hi ha rengleres de nins rossos de sol.
Té grogor de donzella cada marbre.
Darrera el finestral, el ventijol
remou la blana música d'un arbre.

S'agenolla la llum davant l'altar.
Fumeja la pregària i es mustiga.
S'agita el cant amb vinclaments d'espiga.
Arriba el vi d'un abrandat vinyar.

Hom gira els fulls espessos del missal
i en brollen olors vives d'assutzena.
Camina la campana matinal.
S'allisa l'or brillant de la patena.

CIRERES DE JUNY

El fruit vermell que al cirerer fulgura
abrandarà mans i cistells,
serà frescor per als ocells,
gota lluent de claror dura.

Quan el nou fruit va madurant,
el cirerer, tot tremolant,
amb ales verdes l'arrecera.

Dins l'aigua fúlgida del sol,
en mig dels vels de l'oratjol,
salta, rodona, la cirera.

INFANTS AL CIRERER

Sobre el brancatge hi ha un revol d'infants.
Cel amunt l'ocellada
obre un camí melangiós de cants.
Lluu la cirera per l'esguard gronxada.
Munten, alt, els infants.
Avidesa de mans
per a copsar la vermellor sencera!
Les fulles es remouen verdejants
vora el batec agut de la cirera.

LA PLUJA

Plou densament i plou seguit.
L'aigua s'afanya tot fent via.
Ara, amb la pluja, l'esperit
es torna fang de melangia.
L'aigua fa cordes de neguit;
deixa per terra un so marcit
i una sentor de claror forta.
La pluja clava lleu sos claus
d'enyorament, aguts i blaus,
a la pell viva de la porta.
A dins dels tolls, al nostre entorn,
jau nostra joia diluïda.
La pluja, espessa tot el jorn,
duu una alenada pressentida.
Mes l'aigua cau sense voler
i fa sensible cada sostre.
Ben dalerosa d'un recer,
camina blava vora nostre.

PRIMAVERA A L'ERMITA

Amb tecles de neu
l'harmòniùm regala.
El cel blau arriba.
A l'altar la creu
se sent fusta viva.
Entra l'aire nou
i els colors remou
dels llirs de la gerra.
Els sants de bell nou
tenen l'esguard tou
i la carn de terra.
Al mur es desglança
la finestra estreta.
El sol d'abril passa
amb mirra desfeta.
El vetust altar
dóna or, reïnes.
Silenci es desfà
com les teranyines.

ELS LLOPS I LA LLUNA BLANCA

La fam dels llops és nodrida
de fred i de lluna blanca.
Per les brancades els núvols
pengen llur humida llana.
Uns mastins de roca nua
escometen la llopada.
Al cel vívides tremolen
runes de pletes llunyanes.
La fam creix com les fogueres
de la celístia argentada.
Porten anyells a les nines
els llops aquesta nit aspra.
Senten, corglaçats, l'ardència
de fam desperta a les barres.
El vent té una flaire seca
de brancades despullades.
El fred rosega les hores,
que trontollen totes balbes.
Els llops, famolencs, udolen
amb un so vermell que esglaia.

Flairen uns brins de crepuscle
llops de cues enrampades.
Ara duen l'alta lluna
a la boca, esbocinada.

AIGUA DE POU

Amb un feixuc revol,
munta del pou, curulla, la ferrada,
vessant aigua de sol
que té frescor de claredat glaçada.

Emplena l'aigua el got de guspireig,
ens posa als llavis sabor lleu de terra,
i encén amb son fresseig
l'argila de la getra.

VILA EN FESTA

Arriben carros auris a la vila
tots fumejants, encara, d'horitzó.
A la placeta cada arbre refila
bressolat per l'alè de la claror.
El dia amb picarols pels carrers balla
i ens corona de joia amb sol i crits.
Per l'aire roden cèrcols de rialla
i els estels se'ns escapen, vius, dels dits.
Hi ha efusió de flautes i cornetes
i nins de llum serena pels teulats,
i una ardent melangia d'orenetes
i, a la fira, uns ninots esgarriats.
S'estenen ufanosos els domassos
i degoten colors vermells i verds.
Hom veu focs de blavor, feliços, grassos,
i una alegria de balcons oberts.

PICANT PEDRA

Sota l'escarpra la pedra s'irisa;
sota el cop de l'escoda dringa i cruix
i va desfent-se llisa
i perd l'aigua compacta del seu gruix.

Quan el punxó la trenca
fa una pregona, polsinosa veu,
i, en saltar, cada llenca
esquitxa tota fresca com la neu.

VOLEN ALTES LES FULLES DE CLAROR

Volen altes les fulles de claror.
Cruix la tendror
dels arbres.
Les aigües, a l'estany,
tenen la tivantor
fina i freda dels marbres.
Deixa la mà del vent
a cada fruit madur,
ditades vermellenques.
Ressona llargament l'orgue del cel
i hom veu tot un neguit de fulgors primerenques.

CAMÍ DE LA MARIOLA

Un verd humit d'oliver
colora tota la tarda.

Un fum blau de formiguer
amara el cotó de l'aire.

A dins de l'hort hi ha un xiprer
opac i dur com un marbre.

A cada banda, els bancals,
amb la ufana desplegada,
pugen, fins, en esglaons.
La terra té un toc de sarja.

CARROS

Els carros curulls,
estirats pels vents,
s'allarguen,
s'arrosseguen
lents.

Envoltats dels brucs
blancs de la polsina,
els carros feixucs
roden pels camins
llunyania endins.

Amb flocs d'horitzons
i amb afany avancen
saltant els graons
lluents de la tarda.

Llurs rodes cansades
cruixen amb esglai.
Hi ha una flaire errant
de posta i d'espai.

L'HORA DE NEU

La neu
que cau, arreu,
colga l'avet,
colga la lluna
a la muntanya.

La neu
té resplendors
mudes de veu.

La neu
davalla lleu
fins a l'entranya.
Fa blancs els dies
i els camins
i m'emblanqueix de dins.
Fa vacil·lar, viva, la llar.
Deixa al trespol
un borri sol
de llum glaçada.

L' hora de neu
roda pel freu
enlluernada.

Se ben el temps vella i viciosa la està
apallat i la ventada n'ha de fer un altre
regiment de la terra i de la mar
deu a veure si el vent n'ha de fer un altre

La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent
La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent

La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent
La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent

La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent
La pluja n'ha de fer un altre
de ventada i de vent

MOIXÓ

Ara el moixó refila, gai,
de viure, verd, lluent entre el fullatge,
tancat en el fanal del cel en romiatge,
resistint l'avidesa de l'espai.

CREU DE TERME

Sobre el turó s'aixeca viva
la creu de pedra sangonent
amb cada braç que recte tiva,
clavat al cel amb claus de vent.

La palpen mans entenebrides
de cansament i soledat.
La pols escura les ferides
que duu, despertes, al costat.

La creu de pedra escantellada
té molsa d'albes i de cel;
penja al seu flanc la nuvolada
i porta al cim caliu d'estel.

Colra la creu el romiatge
del gran silenci bategant.
La densa olor del sec herbatge
grata sa pedra panteixant.

A TRENC DE MATÍ

A trenc de matí
s'encén la sendera.
S'alça cada bri
d'herba a la margera.

Fumat de la nit
ix el fruit de l'ombra.
L'albada amb un crit
la tenebra escombra.

Passa el rieró
sota el pont del dia.

Ran del senderó
fa salts de blavor
l'aigua que fa via.

CLARES OLIVERES

Clares oliveres
d'argent ensonyat!
Les boires primeres
us han aflamat.

Tremolor del branc!
Vivor de l'oliva!
Clapeja el jorn blanc
el vol de la griva.

Arran dels camins
de brillant nuesa,
la grisa tendresa
dels olivers fins!

CEMENTIRI

Sobre el planell hi ha el cementiri.
El jorn fa ardent olor de ciri
i el cel és marbre vellutat.
Entre el rocam hi ha tombes nues,
i els vells xiprers de blavors crues
tenen uns claps de sol glaçat.

Vibren les creus dintre aquest clos
i hom colga un clot amb terra blanca.
Cruix, a la vora, com un os,
la melangia d'una branca.

Damunt les lloses entumides
van passant ombres de moixons
com martellades abaltides.
Són els ocells, als horitzons,
petites flames esculpides.

Jauen els cossos, grocs i erts,
sota l'aspror de cada llosa.
Dins uns sepulcres entreoberts
es mou la fosca vaga i rosa.

BITLLES I CÈRCOLS

The Child is father of the Man

William Wordsworth.

The Child is father of the Man

John W. Wainwright

EL MOLINET DE VENT

Ara torno de la fira.

Duc a la mà

un molinet de vent,

roda vermella que gira.

Molinet

d'aspes dolces,

rosa roja, guspira.

Roda, roda,

molinet

a la mà;

roda roig,

roda dret,

amb el goig

de les aspes entendrides,

que ara l'aire

es mou net

i cantaire.

Roda, roda
a la mà
amb un fresc alenar
oh molí
vermellós,
consirós!

Cabdella
or de sol.
Brunz, molí,
amb el dens brunzir
de l'abella.

Roda, roda,
amb les vives colors
del jorn clar;
tendre estel,
roda fresc,
roda viu,
a la mà.

A ESTUDI ELS BANCS SÓN VERDS

A estudi els bancs són verds.
Hi seuen uns infants que fan brandar llurs cames,
amb els llibres oberts.

La llum és mel i vi a la finestra.
Hi ha un rellotge arrupit en un recó.
Un sant a la paret aixeca la mà destra.

Hi ha un cel picat d'ocells i amb uns lleganys
de claredat humida.
A la pissarra els nombres són uns tanys
de fi color de cendra.

Finestra enllà s'albira
una teulada tendra.

La paret té blancor extasiada.
El sostre és tot fumat de melangia.
La mar, al mapa, es mou enjogassada.

Al bell fons del tinter
hi ha ninots, veles blanques.
Les hores, al jardí,
salten, lasses, les tanques.

JORN DE PROCESSÓ

Jorn de processó.
Duc un vestit blanc.
He deixat a casa
tots blancs els miralls.
Quina viva joia
l'anar carré avall
duent la fulgència
d'un ciri a la mà!
Hi ha claror de noies
als balcons més alts!
Porten bruses roges,
jo duc vestit blanc.
El ciri il·lumina
l'esperit infant
i a la mà encomana
tremolors de flam.
Els sons de campanes
són ocells daurats.
Els brots de ginesta
posen sol fragant

a damunt del tàlem
encensat de blau.

De nit, en ma cambra,
dins l'obscuritat
veig files de ciris
amb flam vacil·lant,
— rosaris d'estrelles
que van caminant —.

LES OMBRES QUE M'ACOMPANYEN

Pels murs de la cambra fosca
unes ombres s'allargassen,
amb nocturnes transparències,
degotant, fumoses, càlides.
Salten per unes finestres
ombres amb dents esmolades.
Es treuen i es posen vestes
fragants de fosca irisada.
Del fons de la nit arriben
eternament renovades.
Oculten estels verdosos
a dintre llurs sines àvides.
Vora meu fruiten les ombres
amb espurneig d'estelada.
El cos esdevé retina
entre les ombres que em palpen.

Fent ganyotes doloroses
pengen, tot desfent-se, a l'alba.

Coixí de neu, frescor al front i als llavis!
 Blancúria de llençols al pensament!
 La cambra es gronxa com un clar navili
 enduta per l'oneig d'un son d'argent.

ALBA D'INFANT

Apunta el jorn. Cada rajola és freda.
Al celobert hi lluca un llum perdut.
Damunt la taula una alta espelma crema.
Hi ha un caliu blanc de lluna
a l'amplada del cel
i s'obren les remors amb joia fina d'aigua.
Baixa pels murs un degotís de mel.

CELOBERT

Baixen al celobert ocells perduts,
i s'hi escampa, rabent, llur clarò obscura.
Revolen, en eixam, vidres eixuts
a les finestres altes. Una impura
sentor de flor de test, lenta, s'enlaira.
Estesa ací i allà, la roba humil
fa una groguenca, apegalosa, flaire.
D'una finestra estant, un clar minyó
avia en l'aire fressejant d'abril
les flames d'unes grues d'il·lusió.

ORACIÓ A L'ÀNGEL DE LA GUARDA

Vetlla'm amb la teva neu
i amb els teus vols de silenci
fins que l'alba nova llenci
el dard de la seva veu.

Com que la fosca esborrà
els plecs de la teva vesta,
brodada amb or de ginesta,
fes que jo els senti a la mà.

La quietud de la nit
em glaça cada sentit.
Finirà l'obscura via?
Temo caure en l'infinit
i no veure més el dia.

Planta a l'entorn del meu son
la blavor d'una pineda.
Estronca amb el dit la font
d'aquesta obscuritat freda.

Guareix la negror del cel
posant oli a cada estel.

I, en ésser demà al matí,
que sigui el teu vol fidel
un fresseig blavenc de pi.

TRUO PESSEBRE

Davallen els moixons del pensament
damunt dels brancs a picar la farina.
Tinc les mans blanques de tocar anyells.
Porto cristalls de rius a cada nina.

TARDA DE DIJOURS

La tarda — cèrcol viu — roda pels plans
i ara és tota animada de senderes.

La tarda rossa és plantada d'infants.

Les pedres pels camins són diamants.

Hi ha pilotes de llum a les rieres.

EL CAVALL DE CARTÓ

A cavall
d'un cavall
de cartó,
aturat, jo, minyó,
feia via.
Pressentint l'horitzó
el cavall de cartó
es dalia.
A la cambra el trebol
es pintava de cel.
Trist el sol
en el mur feia mel.
Vorejava una serra — la cadira
al vell mur adossada —.
Oh planell de la taula que gira!
Blau caminó de l'estampa penjada!
Amb son trot el cavall
tarda avall
aixecava
polseguera

de goig. Flamejava

la crinera

del cavall de cartó.

Jo em perdia, minyó,

dintre la llum de la lleu polseguera.

LA POR

La por alça als teulats les negres teules,
escampa per la cuina el fum del foc,
menja a l'armari panellets i neules
i a les cambres s'endinsa a poc a poc.
Fa gestos apagats i mansa calla
devora el nostre llit;
amb la fosca es baralla
i fa batre les portes de la nit.
Amatent, foragita
la calma del recó;
presa d'enuig, de tant en tant, es gita
fent grosses riallades de foscor.
La por tota vestida
amb túnica de fum,
que apar que ara ens oblida
bufant el flam d'un llum,
tossuda, fina, truca
a la blanca paret
i consirosa lluca
pel passadís estret.

La por s'amaga rera les cortines
amb aspres tremolors.
Passa amb les lluïssors, negres i fines,
dels mosquits brunzidors.
Mou la feixuga porta
que en el silenci cruix.
Té una alenada forta;
fa una ombra sense gruix.
La por, arreu, belluga:
la nit l'exalta i bruny.
La por, tota poruga,
que amenaça, indecisa, des de lluny.

EMOCIÓ DEL PRIMER ENAMORAMENT

L'aire és amorosit de pensament
i frega el front com una flor desclosa.
A cada mà s'hi bada un fruit fulgent.
La carn es mou entre velluts de rosa.

P A L S

Oh els pals drets i torts
que es fan companyia
espessos, somorts!

Oh els pals que fan via
nus i desvagats.

Oh monotonia
d'està arrengrerats!
Emplenen la tarda
feixuga d'enuig.

(Fa pals de basarda
la claror que fuig.)

Pàgines iguals,
tristes, sens ninots.
Dos, quatre, sis pals
trepitjant gargots.

L'ENDEMÀ DE SANT SILVESTRE

Ja clareja. Les bruixes han fugit
i han deixat les parets tacades de desvari.
Fulguraven llurs mans, a mitja nit,
amb brillantor de glavi.

Duien mantells de núvols moradencs
i trenes socarrades.
Han rossegat a l'entorn del meu llit
rams d'estrelles corcades.

Esquinçaren la viva teranyina
del vidre del balcó.
Hi ha olor de lluna i malva
al fons del recambró.

CANTONS DE TARRAGONA

Aiguà	Pàg. 2
Alcanar	3
Alcanó	4
Alfara del Prat	5
Alfara del Penedès	6
Alfara de la Baronia	7
Alfara de Vilatorrada	8
Alfara de Vilatorrada	9
Alfara de Vilatorrada	10
Alfara de Vilatorrada	11
Alfara de Vilatorrada	12
Alfara de Vilatorrada	13
Alfara de Vilatorrada	14
Alfara de Vilatorrada	15
Alfara de Vilatorrada	16
Alfara de Vilatorrada	17
Alfara de Vilatorrada	18
Alfara de Vilatorrada	19
Alfara de Vilatorrada	20
Alfara de Vilatorrada	21
Alfara de Vilatorrada	22
Alfara de Vilatorrada	23
Alfara de Vilatorrada	24
Alfara de Vilatorrada	25
Alfara de Vilatorrada	26
Alfara de Vilatorrada	27
Alfara de Vilatorrada	28
Alfara de Vilatorrada	29
Alfara de Vilatorrada	30
Alfara de Vilatorrada	31
Alfara de Vilatorrada	32
Alfara de Vilatorrada	33
Alfara de Vilatorrada	34
Alfara de Vilatorrada	35
Alfara de Vilatorrada	36
Alfara de Vilatorrada	37
Alfara de Vilatorrada	38
Alfara de Vilatorrada	39
Alfara de Vilatorrada	40
Alfara de Vilatorrada	41
Alfara de Vilatorrada	42
Alfara de Vilatorrada	43
Alfara de Vilatorrada	44
Alfara de Vilatorrada	45
Alfara de Vilatorrada	46
Alfara de Vilatorrada	47
Alfara de Vilatorrada	48
Alfara de Vilatorrada	49
Alfara de Vilatorrada	50
Alfara de Vilatorrada	51
Alfara de Vilatorrada	52
Alfara de Vilatorrada	53
Alfara de Vilatorrada	54
Alfara de Vilatorrada	55
Alfara de Vilatorrada	56
Alfara de Vilatorrada	57
Alfara de Vilatorrada	58
Alfara de Vilatorrada	59
Alfara de Vilatorrada	60
Alfara de Vilatorrada	61
Alfara de Vilatorrada	62
Alfara de Vilatorrada	63
Alfara de Vilatorrada	64
Alfara de Vilatorrada	65
Alfara de Vilatorrada	66
Alfara de Vilatorrada	67
Alfara de Vilatorrada	68
Alfara de Vilatorrada	69
Alfara de Vilatorrada	70
Alfara de Vilatorrada	71
Alfara de Vilatorrada	72
Alfara de Vilatorrada	73
Alfara de Vilatorrada	74
Alfara de Vilatorrada	75
Alfara de Vilatorrada	76
Alfara de Vilatorrada	77
Alfara de Vilatorrada	78
Alfara de Vilatorrada	79
Alfara de Vilatorrada	80
Alfara de Vilatorrada	81
Alfara de Vilatorrada	82
Alfara de Vilatorrada	83
Alfara de Vilatorrada	84
Alfara de Vilatorrada	85
Alfara de Vilatorrada	86
Alfara de Vilatorrada	87
Alfara de Vilatorrada	88
Alfara de Vilatorrada	89
Alfara de Vilatorrada	90
Alfara de Vilatorrada	91
Alfara de Vilatorrada	92
Alfara de Vilatorrada	93
Alfara de Vilatorrada	94
Alfara de Vilatorrada	95
Alfara de Vilatorrada	96
Alfara de Vilatorrada	97
Alfara de Vilatorrada	98
Alfara de Vilatorrada	99
Alfara de Vilatorrada	100

TAULA

CÀNTIRS DE TERRA

A l'hort	Pàgs. 9
Maria del Roser	10
Boires	12
Elegia a la mola feixuga	13
Celístia	14
Hort	15
Rusc	16
Teulades	17
Falzies	18
Capvespre a la vinya	19
La Meuca	21
El llum de ganxo	22
Els xiprers	24
Nadal	26
Setembre vermell	28
Clara soledat de la cambra	30
Carrer a l'alba	31
Missa major	33
Cireres de juny	34
Infants al cirerer	35

La pluja	36
Primavera a l'ermita	37
Els llops i la lluna blanca	38
Aigua de pou	40
Vila en festa	41
Picant pedra	42
Volen altes les fulles de claror	43
Camí de la Mariola	44
Carros	45
L'hora de neu	46
Moixó	48
Creu de terme	49
A trenc de matí	50
Clares oliveres	51
Cementiri	52

BITLLES I CÈRCOLS

El molinet de vent	59
A estudi els bancs són verds	61
Jorn de processó	63
Les ombres que m'acompanyen	65
Nit d'infant	66

Alba d'infant	67
Celobert	68
Oració a l'àngel de la guarda	69
Pessebre	71
Tarda de dijous	72
El cavall de cartó	73
La por	75
Emoció del primer enamorament	77
Pals	78
L'endemà de Sant Silvestre	79

DEL MATEIX AUTOR:

DOMASSOS AL SOL. — Poesies — 1924.
Oliva de Vilanova, impressor, Barcelona.

LA TARDA OBERTA. — Poesies — 1927.
Oxley & Son, Windsor.

HOSTAL DE NÚVOLS. — Poesies — 1931.
Col·lecció „La Branca” — Editorial Altés —
Barcelona.

BC Biblioteca de Catalunya

Adq. D-IEC-BRA0
CB. 1001299301

Tip. RiA-8
1356

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

60-30

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001299301

12°
INSTITUT D'ESTUDIS
CATALANS

Bibl. Carles Riba

Reg. 217

Sig. 833.5

«19» Age

